

jurisajo, čez plan, ograje...
Smrt belim psom, ki krivi so izdaje!
Že čujem glas, to glas je naš:
»Zažgite fantje, celo vas,
zgore hudiči naj v njej,
saj niso vredni, da v zemlji tej,
ki jih rodila je, hranila,
bi ruša jim kosti zakrila.«

In res storili smo tako,
zažgali Črni vrh zato,
ker iz hiš visele bele so zastave
a v njih dobil kasarne si, trdnjave.

Ko zadnje žarke so gore jemale,
so zastave naše zaigrale,
od zmage in ponosa krik: »Hura!«
je odmeval v daljo iz Črnega vrha.

TRI PADLIH BORCIH

Mrtvaških ragelj spev glasan
odmeva z gore v beli dan;
svobodo terja pesem ta,
upor do zadnjega moža.

Fali iz doline se tiran,
ker tabor naš je bil izdan:
kolone, tanki, kamioni,
metalci min in avioni.

Sirašen boj — napad srdit...
Že v tretje je fašist odbit.
Leže alpini v goličavi,
mrtoi, ranjeni, krvavi.

A tam iz boka nov napad;
alpin pritiska že od zad.
Z Novakov, Cerkna in Tolmina
mu gre v pomoč. Oh, domovina!

Že kliče tujec: »Vdajte se,
obkoljeni že davno ste!«
Preklete slabo nas poznaš,
čeprav slovensko dobro znaš;
podal ne bo se partizan,
čeprav obkoljen je, izdan.

Zares nam fantje, z vseh strani
preti pogin še do noči,
a padli bomo kot junaki,
uporni, trdi mi vojaki.
Naj žanje smrt vas zdaj, tirani!
V boj, tovariši mi vdani!
Bombo v roke, puško v dlan,
naj v slavi pade partizan!

Če bomo se prebili tod,
se spomnil nas bo pozni rod,
a zdaj za mano v trpljenje:
skoz grob gre narod v življenje!
Tako ni mrak noben teman,
da ne pregnal bi nov ga dan.

Kot en glas iz grl vzplamti:
»Hura — juriš!« in zagrmi
od Porezna do Labnega,
od Dabče tja do Cerknega.
Se vnel je ples zares krvav:
tu sredi grmov, skal dobav:
med grome bomb rafalov jek...
Ze vidim Lahov nagli beg.

Zažgali gozd so in senike,
da v dimu krili bi umike.
Imeli štiri smo mrliče;
so v Cerknem borbe hude priče.
Cerkljanke vence so povile,
gomile borcev okrasile.

A ono noč opolnoči
sem šel po tej okolici
in spomnil sem se teh grobov
ter krenil tja na dom duhov.

»Jaz sem prišel vas obiskat,
ker vodil sem vas tistikrat.«
Tako pozdravim na grobeh,
pa že zmrazi me po kosteh.

Stoje tovariši že pred menoj,
v polni opremi so za boj,
iz oči jim sije ognja žar,
odbite bombe so za udar.

Nc vpraša Bojan, kaj želim,
in drugi ne, zakaj ne spim,
a Drzni roko mi poda,
četrti nemo se smehlja...

»Prošujo, fantje, imam do vas,
ku tirja jo današnji čas,
Izdajstva greh je še med nami,
ki dal vas je tej rani jami;
rad znebil bi se te grenkobe,
pri vas naužil se spet zvestobe,
ker vem, da bili ste udani
in hrabri borci vse do lani,
ko vas ta zemlja je požrla
in meni borce verne strla.«

Povzdigne Bojan glas in pravi:
»Vemo mi to in svetu javi:
nas zemlja bo še maščevala.
Grobov tišina ni zaspala,
razrasla se bo v orkane,
požrla hlapce in tirane!«

Tedaj v zvoniku ura je zapela,
mrlič, bojazen spet sta onemela
in jaz odšel sem v noč temno,
bedel do jutra, mislil to.